

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Бургас , 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети януари,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана И. Асеникова Лефтерова

като разгледа докладваното от Диана И. Асеникова Лефтерова Гражданско
дело № 20202120105448 по описа за 2020 година

при секретаря Елена Христова, като разгледа докладваното от съдия Асеникова
гражданско дело № **5448** по описа за **2020** год., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на **И. Н. В.**, с ЕГН *********, чрез
пълномощника адвокат П.К., със съдебен адрес: гр. София, ул. „.....“, против **„Агенция за
събиране на вземания“ ЕАД**, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр.
София, бул. „.....“, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание **чл.
439, ал. 1 ГПК** за **ПРИЕМАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО** по отношение на ответника, че ищцата
не дължи поради изтичане на погасителната давност сумата от общо 22 854, 19 лева, от
която **8 825, 35 евро** – главница (с легова равностойност по фиксинга на БНБ 17 260, 88
лева), **2 464, 57 евро** – лихва за периода от 28.02.2012 г. до 06.08.2013 г. (с легова
равностойност по фиксинга на БНБ 4 820, 28 лева), ведно със законната лихва върху
главницата, считано от 08.08.2013 г. до изплащане на вземането, както и разноси в размер
на **773, 03 лева**, за които суми са издадени по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа на Районен съд
– Бургас заповед за незабавно изпълнение № 4317 от 09.08.2013 г. и изпълнителен лист от
13.08.2013 г. и е висящо изпълнително дело № 380/2020 г. по описа на ЧСИ Иванка
Миндова. Претендират се и разноси.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищцата е осъдена да заплати процесните
суми в полза на „УниКредит Булбанк“ АД по силата на изпълнителен лист от 13.08.2013 г. и
заповед за незабавно изпълнение от 09.08.2013 г., издадени по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа
на Районен съд – Бургас. Твърди се, че за събиране на посочените суми е било образувано
изпълнително дело № 20137040400910 по описа на ЧСИ Иванка Миндова, по което на
18.11.2013 г. е наложен запор на банкови сметки и трудово възнаграждение, като ищцата е
заплатила сумата от 4 555, 21 лева, а последните извършени действия от страна на
взискателя са молба за опис на движимо имущество от 23.04.2014 г. и налагане на възбрана
на 08.05.2014 г. Поддържа се, че след 09.05.2014 г. няма извършени действия в продължения

на две години, поради което на 09.05.2016 г. изпълнителното производство е било прекратено по право на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Посочва се, че с договор за цесия от 15.10.2018 г. „УниКредит Булбанк“ АД е продало процесните вземания на ответника „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД. Въз основа на молба от 22.02.2019 г. ответникът е бил конституиран като взыскател изпълнително дело № ...по описа на ЧСИ Иванка Миндова с постановление от 28.05.2019 г. на съдебния изпълнител. Излагат се съображения, че всички процесуални действия по изпълнителното дело, извършени след 09.05.2016 г., са невалидни, следва да се обезсилят по право и да загубят с обратна сила своето процесуално и материалноправно значение. Подчертава се, че изпълнително дело № 20137040400910 е прекратено с постановление от ЧСИ Иванка Миндова на 03.06.2020 г. поради настъпила перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Твърди се, че ответникът е образувал ново изпълнително дело № 380/2020 по описа на ЧСИ Иванка Миндова, въз основа на горепосочените заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Навеждат се доводи, че вземането на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД е погасено поради изтичане на петгодишна давност съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД, започнала да тече на 09.05.2014 г. – датата, следваща налагането на възбрана на имотите като последното валидно изпълнително действие по дело 910/2013 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова, и изтекла на 09.05.2019 г. Отбелязва се, че съгласно чл. 119 ЗЗД с погасяване на главното вземане са погасени и произтичащите от него акцесорни вземания за обезщетение за забава върху главницата и за заплащане на извършени разноски във връзка с предприетите от кредитора действия по присъждане на вземането му. Ангажирани са доказателства.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, който оспорва исковата молба като недопустима и неоснователна. Навежда съображения, че погасеното по давност вземане продължава да съществува като естествено право, поради което предявеният установителен иск за прогласяване на недължимост на вземането поради погасяване по давност е недопустим. Излагат се твърдения, че изпълнително дело № 910/2013 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова е било присъединено към изпълнително дело № 908/2013 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова, към което е било присъединено и изпълнително дело № 909/2013 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова, като взыскателите по присъединените дела се ползват от действията по първото изпълнително дело № 908/2013 г., по което са били извършени редица изпълнителни действия, включително и публична продажба на недвижим имот, с които многократно е била прекъсвана давността. Навеждат се доводи, че приложимата погасителна давност за вземания, за които са издадени заповед за изпълнение и изпълнителен лист, е петгодишна съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Отбелязва се, че към датата на образуване на изпълнителното дело е било в сила Постановление на Пленума на ВС № 3/1980 г., съгласно което образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на висящността му давност не тече, а с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. това постановление е било отменено и вместо него е било прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко изпълнително действие. Поддържа се, че т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. поражда действие от датата на приемането му, като до този момент приложение следва да намери Постановление на Пленума на ВС № 3/1980 г., т. е. до 26.06.2015 г. давността не е текла, а към датата на образуване на изпълнително дело № 380/2020 г. – 04.03.2020 г., петгодишната давност не е изтекла. Ангажира доказателства. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата се представлява от пълномощника ѝ адвокат К., който поддържа исковата молба и моли за уважаването ѝ.

В съдебно заседание ответното дружество не изпраща представител. С писмено становище поддържа отговора на исковата молба и моли за отхвърлянето ѝ.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По отношение на доводите на ответника за недопустимост на предявения установителен иск поради това, че погасеното по давност вземане продължава да съществува като естествено право, съдът намира следното. Съгласно разпоредбата на чл. 118 ЗЗД, ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Въз основа на посоченото правило в правната теория последователно се приема, че погасеното по давност вземане продължава да съществува, но не като „притезание“, а като „естествено право“, което не може да бъде изпълнено по принудителен ред. В този смисъл е постановена и трайна практика на ВКС (Определение № 318 от 25.07.2018 г. по ч. гр. д. № 2828/2018 г., ВКС, III г. о., Определение № 338 от 18.07.2018 г. по ч. гр. д. № 209/2018 г., ВКС, IV г. о., Определение № 95 от 22.02.2018 г. по ч. гр. д. № 510/2018 г., ВКС, IV г. о., Определение № 66 от 12.02.2018 г. по ч. гр. д. № 4770/2017 г., ВКС, III г. о.), съгласно която когато длъжникът се позовава на давност, предмет на предявения по реда на чл. 439 ГПК иск не е съществуването или несъществуването на вземането, а съществуването или несъществуването на правото на принудително изпълнение. Ето защо съдът приеме, че предявеният отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК е допустим, като негов предмет е несъществуването на правото на принудително изпълнение за събиране на процесните вземания поради погасяването им по давност.

За уважаването на предявения отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК следва да са налице следните материални предпоставки (юридически факти): 1) да е налице вземане, което е безспорно установено между страните със съдебен акт, ползващ се със сила на пресъдено нещо, въз основа на който е образувано и висящо изпълнително производство; 2) след влизане в сила на съдебния акт да е изтекъл давностен период, който не е спиран или прекъсван.

Безспорно по делото е наличието на първата предпоставка, а именно: че ищцата е била осъдена да заплати в полза на „УниКредит Булбанк“ АД сумите от 8 825, 35 евро – главница по договор за банков потребителски кредит на физическо лице № 49 от 16.03.2010 г. (с левова равностойност по фиксинга на БНБ 17 260, 88 лева), 2 464, 57 евро – лихва за периода от 28.02.2012 г. до 06.08.2013 г. (с левова равностойност по фиксинга на БНБ 4 820, 28 лева), ведно със законната лихва върху главницата, считано от 08.08.2013 г. до изплащане на вземането, както и разноси в размер на 773, 03 лева, по силата на заповед за незабавно изпълнение от 09.08.2013 г. по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас и изпълнителен лист от 13.08.2013 г., въз основа на който е образувано и висящо изпълнително дело № 380/2020 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова.

Не се спори също, че процесните вземания, присъдени с влязлата в сила заповед за незабавно изпълнение № 4317 от 09.08.2013 г. по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас, подлежат на погасяване с общата петгодишна давност съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД.

Спорно по делото е обстоятелството дали от влизане в сила заповедта за незабавно изпълнение от 09.08.2013 г. е изтекъл петгодишният давностен период.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че ищцата е била осъдена да заплати процесните вземания в качеството си на поръчител по договор за банков потребителски кредит на физическо лице № 49 от 16.03.2010 г., сключен между „УниКредит Булбанк“ АД като кредитодател, Н..Д..Т..като кредитополучател и В..Т..Т.. като солидарен длъжник.

На 16.09.2013 г., по молба на кредитора „УниКредит Булбанк“ АД, въз основа на заповед за незабавно изпълнение № 4317 от 09.08.2013 г. и изпълнителен лист от 13.08.2013 г., издадени по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас, е било образувано изпълнително дело № **910/2013** г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова против длъжниците Н..Д..Т., В..Т..Т. и ищцата И. Н. В. за събиране на процесните вземания. По отношение на ищцата са били извършени изпълнителни действия, а именно наложен заповест на банкови сметки и трудово възнаграждение на 18.11.2013 г., опис на движимо имущество на 23.04.2014 г. и налагане на възбрана върху недвижим имот на **08.05.2014 г.** Не се твърди и не се установява след 08.05.2014 г. по изпълнително дело № 910/2013 г. да са били извършвани изпълнителни действия по отношение на който и да е от длъжниците. Не се спори между страните, че с договор за цесия от 15.10.2018 г. „УниКредит Булбанк“ АД е прехвърлило процесните вземания на ответника „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, който въз основа на молба от 22.02.2019 г. е бил конституиран като взыскател по изпълнително дело № 910/2013 г. с постановление от 28.05.2019 г. С постановление от 04.03.2020 г. на ЧСИ Иванка Миндова изпълнително дело № 910/2013 г. е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

На 04.03.2020 г., по молба на ответника, въз основа на заповед за незабавно изпълнение № 4317 от 09.08.2013 г. и изпълнителен лист от 13.08.2013 г., издадени по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас, е било образувано изпълнително дело № **380/2020** г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова против длъжниците Н..Д..Т., В..Т..Т. и ищцата И. Н. В. за събиране на процесните вземания.

На 16.09.2013 г., по молба на кредитора „УниКредит Булбанк“ АД, въз основа на заповед за незабавно изпълнение № 4312 от 09.08.2013 г. и изпълнителен лист от 12.08.2013 г., издадени по ч. гр. д. 6704/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас, е било образувано изпълнително дело № **908/2013** г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова против длъжниците Нели Димитрова Тодорова и Валентин Тодоров Тодоров за събиране на следните суми: 39 828, 08 евро – главница по анекс № 1 от 21.01.2012 г. към договор за ипотечен кредит от 06.10.2008 г.; 7521, 15 евро – лихва за периода от 28.02.2012 г. до 06.08.2013 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 08.08.2013 г. до изплащане на вземането, както и 2540, 18 лева – разноси по делото. Следователно ищцата И. Н. В. не е длъжник по посоченото от ответника изпълнително дело № 908/2013 г., което не е образувано за събиране на процесните вземания.

По делото не са ангажирани доказателства за предмета и страните на посоченото от ответника изпълнително дело № **909/2013** г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова.

По повод възражения на ответника, че изпълнителни дела № 908/2013 г. и № 909/2013 г., по които са били извършвани изпълнителни действия, са били присъединени към изпълнително дело № 910/2013 г., следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 456 ГПК не предвижда възможност за присъединяване на изпълнителни дела, а само възможност на взыскател по едно изпълнително производство да се присъедини към друго такова, като това не води до обединяване на отделните изпълнителни производства, които продължават да съществуват самостоятелно (така Решение № 48/17.09.2018 г. по дело № 76/2018 на ВКС, ГК, IV г. о.). Поради това предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК следва да се преценяват поотделно за всяко изпълнително дело. Ето защо не може да се приеме, че

действията по друго изпълнително дело, било то № 908/2013 г. или № 909/2013 г., са годни да прекъснат двугодишния срок по отношение на изпълнително дело № 910/2013 г. Още повече, че по делото не се установява, че тези изпълнителни дела са образувани против ищцата за събиране на процесните вземания. Освен това следва да се отбележи, че разпоредбите на чл. 125 ЗЗД и чл. 148 ЗЗД предвиждат относително, а не абсолютно действие на прекъсването на давността в отношенията между солидарните длъжници, поради което прекъсването на погасителната давност по отношение на главния длъжник чрез предприемане на изпълнителни действия в рамките на изпълнителното производство не би имало действие по отношение на поръчителя. Ето защо безпредметно е да се обсъжда извършването на изпълнителни действия по посочените от ответника изпълнителни дела № 908/2013 г. и № 909/2013 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова, доколкото това обстоятелство е ирелевантно както за и прекратяването по перемпция, така и за изтичането на погасителната давност.

Спорен по същество е правният въпрос относно спирането и прекъсването на погасителната давността в рамките на изпълнителния процес.

Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. На основание чл. 115, б. „ж“ ЗЗД давност не тече, докато трае съдебният процес относно вземането.

С Решение № 755/19.03.1964 г. по гр.дело № 2951/63 г. на ВС, I г.о., е прието, че съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД само предприемането на действия на принудително изпълнение прекъсва давността и от всяко прекъсване започва да тече нова давност, както и че разпоредбата на чл. 115, б. „ж“ ЗЗД не се прилага в изпълнителното производство, тъй като се отнася до производство пред съда.

С Постановление № 3 от 18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС, се приема, че погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. Съображенията за това са, че липсва основание да се приеме, че давност не тече само докато трае съдебният процес пред съда, тъй като пред съдебния изпълнител се осъществява другата фаза на гражданския процес – фазата на принудителното осъществяване на признатото с влязло в сила решение вземане (право). Направен е тълкувателен извод, че от разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД не следва, че погасителната давност тече при висящност на изпълнителния процес, поради което не е необходимо да се предприемат нови действия за принудително изпълнение за прекъсване на погасителната давност, защото такава давност всъщност не тече.

С т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, се прие, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по (перемпция) чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявено е за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд. Според мотивите на тълкувателното решение прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни

действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Изложени са съображения, че прекъсването на давността с предявяването на иск по чл. 116, б. „б“ ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. „в“ ЗЗД са уредени по различен начин и че неслучайно законодателят е уредил отделно хипотезата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес. Посочва се, че исковото производство като динамичен фактически състав е уредено по различен начин от изпълнителното производство, тъй като ищецът няма нужда да поддържа висиящността на исковия процес, докато вискателят трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес. Прието е, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Отбелязано е, че искането да бъде приложен отделен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение, след което започва да тече нова давност. Според тълкувателното решение в изпълнителния процес давността не спира, тъй като кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен) или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Прието е, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти, като е без правно значение дали и кога той ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, което е настъпило по право, като нова давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

С Разпореждане от 20.02.2020 г. на Председателя на ВКС е образувано тълкувателно дело № 3/2020 г. по описа на ВКС, Гражданска и Търговска колегии, за приемане на тълкувателно решение по въпроса: От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му? – поради наличието на констатирана противоречива съдебна практика.

В едната група от посочените в разпореждането съдебни решения (Решение № 45/30.03.2017 г. по дело № 61273/2016 на ВКС, ТК, IV г.о., Решение № 12/02.06.2016 г. по дело № 3788/2014 г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 12/02.06.2016 г. по дело № 3788/2014 г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 451/29.03.2016 г. по дело № 2306/2015 г. на ВКС, ГК, IV г.о., Решение № 269/03.02.2016 г. по дело № 795/2012 г. на ВКС, ГК, III г.о., Решение № 209/02.02.2016 г. по дело № 1248/2013 г. на ВКС, ТК, I т.о.), постановени въз основа на задължителните постановки на т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, по същество са направени изводи, че в съответния случай по делото **погасителната давност е изтекла преди образуване на тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС.** Единствено в Решение № 269/03.02.2016 г. по дело № 795/2012 г. на ВКС, ГК, III г.о. са изложени конкретни доводи, касаещи горепоставения въпрос, а именно, че доколкото при висиящност на спора е прието друго задължително тълкуване на закона, същото следва да бъде съобразено при разрешаване на правния спор.

Другата група решения, посочени в разпореждането (Решение № 51/21.02.2019 г. по дело № 2917/2018 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение № 170/17.09.2018 г. по дело № 2382/2017 г. на ВКС, ГК, IV г.о.), са постановени по касационния въпрос: От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/1980 г., извършена с т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и в тази връзка дали даденото с т. 10 от ТР разрешение се прилага само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства или и към тези, които са приключили преди това? В тях се приема, че законът не е предвидил момент, от който започват да действат ППВС и ТР, но доколкото тези тълкувателни актове не съществуват самостоятелно и могат да бъдат прилагани само въз връзка с тълкуваната от тях правна норма, следва да се приеме, че първоначално приетите ППВС и ТР имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т. е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в тълкувателните актове. Посочено е обаче, че тълкувателни актове могат да бъдат приемани не само за първоначално тълкуване на правната норма, но и след издаването на тълкувателен акт с оглед настъпила промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в обществено-икономическите условия, които правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. Изложени са доводи, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. Приема се, че в тези случаи, ако преди постановяване на новия тълкувателен акт са се осъществили факти, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. Посочва се, че в противен случай би се придало същинско обратно действие на новото ТР, което е недопустимо и съгласно чл. 14 ЗНА се предвижда само по изключение и то въз основа на изрична разпоредба за това. Изтъква се, че прилагането на новото тълкуване би могло да доведе до настъпване на неблагоприятни последици за една от страните в правоотношението, каквито не биха настъпили при приложението на тълкуването, дадено с предшестващото ТР, а именно че давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване. Направен е извод, че **даденото с отмененото ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт.**

По отношение на доводите за придаване на същинско обратно действие на новия тълкувателен акт, следва да се отбележи следното. Разпоредбата на чл. 14 ЗНА урежда условията за придаване на обратна сила на нормативен акт. На основание чл. 50, ал. 1 ЗНА **тълкуването има действие от деня, когато е влязъл в сила актът, който се тълкува**, а съгласно ал. 2 само по изключение органът, издал акта за тълкуване може да даде на тълкуването действие само занапред, ако обратното му действие може да създаде усложнения, в който случай тълкуването влиза в сила три дни след обнародването му. Установеният с чл. 50, ал. 1 ЗНА принцип е приложим и по отношение на тълкуването по реда на чл. 124 ЗСВ, извършвано от ВКС в качеството му на орган, осъществяващ върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища съгласно чл. 124 от Конституцията.

По отношение на доводите относно нарушаването на правната сигурност следва да се вземе предвид и практиката на Европейския съд по правата на човека, постановена по приложението на чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС относно правото на достъп до съд, а именно Решение от 19.02.2013 г. по жалба № 2834/2006 г. „Петко Петков срещу България“ (§ 32 и посочените там решения). Съдът подчертава, че достъпността, яснотата и предвидимостта на законовите разпоредби и съдебната практика, по-специално по отношение на правилата

за формата, сроковете и **давността**, гарантират ефективността на правото на достъп до съд. Докато развитието на съдебната практика само по себе си не е в противоречие с доброто правораздаване, при настъпили промени във вътрешната съдебна практика, които са се отразили на висящи граждански производства, Съдът следва да се увери, че **начинът, по който се е развило правото е бил добре известен на страните, или най-малкото е бил разумно предвидим**, и че не е съществувала несигурност по отношение на тяхното правно положение. Съдът подчертава, че новият правен принцип, въведен от Касационния съд, чийто ефект е бил осуетяването на висящото гражданско действие на жалбоподателя, е предизвикан от необходимостта от справяне с несъответствията в съдебната практика, с които жалбоподателят е бил наясно към момента на започване на производството. Съдът е постановил, че принципът на законността не е нарушен, когато развитието на закона в дадена област е достигнало до етап, когато съдебното му признаване е разумно предвидимо. По дело, касаещо промяна на закона за давностния срок при сексуални злоупотреби, Съдът е отбелязъл, че въпросът за незадоволителния характер на закона, в редакцията му към съответния момент, е бил повдигнат дълго преди производството срещу жалбоподателя, и е установил, че отклоняването от предишната съдебна практика по делото на жалбоподателя е било разумно предвидимо развитие на закона за давностния срок, което освен това е било много добре обяснено и обосновано от местните съдилища.

Въз основа на всичко гореизложено съдът намира, че в процесния случай приложение следва да намери т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС. Изпълнително дело № 910/2013 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова е било прекратено по право на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 09.05.2016 г. – с изтичане на двегодишен срок, считано от датата, следваща налагането на възбраната на 08.05.2014 г. Петгодишната погасителна давност е започнала тече от датата, следваща извършването на последното валидно изпълнително действие на 08.05.2014 г., и е изтекла на 09.05.2019 г. В конкретната хипотеза не се стига до положение, при което давността да се счита изтекла със задна дата преди постановяване на тълкувателното решение, поради въпросът за придаване на „същинско обратно действие“ на тълкувателния акт не стои на дневен ред. Съдът намира, че начинът, по който се е развило правото е бил добре известен на ответника, или най-малкото е бил разумно предвидим, тъй като тълкувателно дело № 2/2013 г. е било образувано още на 11.01.2013 г. въз основа на формирана преди това противоречива съдебна практика, а решението по него е било поставено на 26.06.2015 г. Дори и при отчитане на обстоятелството, че ответникът е закупил процесните вземания на 15.10.2018 г., не може да се приеме, че същият е бил поставен в процесуална изненада или в невъзможност да прояви активност за събирането им до изтичането на давността на 09.05.2019 г.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск се явява основателен и следва да бъде изцяло уважен.

По разностите:

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата има право на разности съобразно направеното искане за присъждането им и представените доказателства за извършването им. Съдът, като взе предвид действителната фактическа и правна сложност на делото, включително приключването му в едно съдебно заседание и само въз основа на събрани писмени доказателства, както и постановената съдебна практика, намира за основателно направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение в размер на 1650 лева, поради което и на основание чл. 78, ал. 5 ГПК същото следва да бъде намалено на 1350 лева, при минимум от 1215, 63 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 НМРАВ. Ето защо ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 2 283, 25 лева, от които 933, 25 лева за държавна такса и 1350 лева за заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 ГПК в отношенията между ищцата **И. Н. В.**, с ЕГН *****, и ответника „Агенция за събиране на вземания“ **ЕАД**, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис - сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, че **НЕ СЪЩЕСТВУВА** право на принудително изпълнение за събиране на сумата от **общо 22 854, 19 лева**, от която **8 825, 35 евро** – главница (с левова равностойност по фиксинга на БНБ 17 260, 88 лева), **2 464, 57 евро** – лихва за периода от 28.02.2012 г. до 06.08.2013 г. (с левова равностойност по фиксинга на БНБ 4 820, 28 лева), ведно със законната лихва върху главницата, считано от 08.08.2013 г. до изплащане на вземането, както и разноски в размер на **773, 03 лева**, за които суми са издадени по ч. гр. д. 6696/2013 г. по описа на Районен съд – Бургас заповед за незабавно изпълнение № 4317 от 09.08.2013 г. и изпълнителен лист от 13.08.2013 г. и е висящо изпълнително дело № 380/2020 г. по описа на ЧСИ Иванка Миндова, поради погасяването им по **ДАВНОСТ**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Агенция за събиране на вземания“ **ЕАД**, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис - сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, да заплати на **И. Н. В.**, с ЕГН *****, сумата от **2 283, 25 лева**, представляваща разноски по делото.

ОБЯВЯВА на основание чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК, че присъдената сума може да бъде заплатена по посочената от ищцата банкова сметка: IBAN: ....., BIC: .....

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА: ЕХ

Съдия при Районен съд – Бургас: _____